

Vieras vai tuttu?

People are strange when you're a stranger - Ihmiset ovat vieraita, kun itse olet vieras. Lainaus on Doors-yhtyeen kappaleesta *People Are Strange*, joka jo muutaman päivän on kiemurrellut korvamatona päässäni.

Todennäköisesti meistä jokainen tunnistaa tilanteen, kun tuntee olevansa aivan väärässä paikassa. Tietää, ettei kuulu joukkoon. Tuntee itsensä vieraaksi, muukalaiseksi. Jopa aivan tutussakin paikassa ja tuttujen ihmisten keskellä. Sitten on hetkiä ja tilanteita, jolloin tuntee olevansa kuin kotonaan. Saapuu paikkaan, jossa ei muista koskaan käyneensä, mutta joka tuntuu heti omalta. Kun tällaisen hetken tai paikan löytää, siihen haluaa jäädä, siinä haluaa viipyä. Ja sinne haluaa palata aina uudestaan - aivan samoin kuin lapsi haluaa kuulla tutun lempisatunsa yhä uudestaan ja uudestaan.

Itse en ole koskaan tuntenut itseäni muukalaiseksi jumalanpalveluksessa. Olen aina tuntenut itseni tervetulleeksi kirkkoon, missä tahansa olen käynytkin. Ihmiset, joita olen kohdannut ensimmäistä kertaa, ovat ottaneet minut vastaan kuin perhetutun. He ovat toivottaneet vieraan tervetulleeksi. Eikä vieras olekaan ollut enää vieras.

Ensi pyhänä voimme jälleen avata kirkon oven, kotikirkon tai vähän kauempana olevan. Voimme astua sisään ja tuntea seurakunnan yhteyden. Voimme yhdessä rukoilla: *Herra, neuvo minulle tiesi, että noudattaisin sinun totuuttasi.* (Ps. 86:11) Voimme saada voimaa kohdata lähelämme oleva vieras ja auttaa häntä tuntemaan itsensä lähimmäiseksemme, tuttavaksemme.

-Marja Korhonen